

warsaw (viberpunk poezija)

TREBA NEŠTO RADITI

*Muškarci vole žene, ja volim gradove,
muškarci su banalni, gradovi su ubice,
žene su komplikacija, ja volim gradove,
žene su žandari, gradovi su groblja.*

*Ne prezam od smrti, ni heterosexa,
umre neko, crkne svetlo, straha nema, ne,
volim pucnjavu, metak u čelu gada,
demokratija na usta curi, DNK, forenzika.*

*Treba nešto raditi, legalizovati droge,
treba nešto raditi, ozakoniti prostituciju,
treba nešto raditi, s rukama, s nogama,
treba nešto vratiti, danu dan, zubu zub.*

*Treba nešto raditi, ići na barikade,
treba nešto raditi, barikada više nema,
na ulicama turisti, ne puške u erekciji,
na TV-u glave – treba se gaditi.*

*Muškarci vole žene, balave na njih,
pljuvačka im lipti s neba, dekoltea,
ne plašim se smrti, pada veče, tupo,
prvo u meni pa tek onda iznad zgrada.*

*Treba nešto raditi, dati nekom nešto,
treba nešto raditi, voleti Šarla nežno,
pada veče, metak, kamera u glavi,
panduri su žene, grad je sociopata.*

VARŠAVA

Jedan, šest, nula, dva, devet, sedam, nula.
Idemo!

Varšava sam, iza bine,
reflektori su upaljeni,
crveno-belo, crveno-belo,
Varšava sam, petokraka i geto,
bira sam svoje greške,
bira sam svoje korake,
jeo sam patku, jeo sam patku,
ne slažem se sa prorokom Jeremijom,
u usta vam nabijam sveti tekst.

217 S, 217 S, 217 S, 217 S

Koža mi je na štrafte,
svi ljudi isto zvuče kada vrište,
ogledalo kaže: Bolje da te nema!,
ubijam tri laži za jednu,
vidim gole zidove, faktografiju,
očima tvojim gledam Vojtilu,
predao sam se, prošlost me ne živi,
bilo je nekad, bilo je tu,
u tržnom centru unakrsna vatra.

217 S, 217 S, 217 S, 217 S

I dalje mogu korake čuti,
ali vidim samo gole zidove,
Varšava sam, na Dunavu,
sklepan od kontradikcija,
supu kusam iz metalne posude,
dabl-čiz iza blistavih prozora,
ono što je legalno jeste ono što je stvarno,
nikada nisam bio u pravu,
Varšava je bela izbeglica.

217 S, 217 S, 217 S, 217 S

Jedan, šest, nula, dva, devet, sedam, nula.

72

UJAWOO

KRV

U krvi su mi našli prazne unučice vinjaka,
drago kamenje sa krune crvene gospođe Žiče,
dva Mustanga, Sijenu i 98 oktanske ženske hormone,
ljudsku bedu za koju ne postoje laboratorijski parametri,
pun inbox pečenja, haltera i potpetica,
dizel za Meseršmita, The Clash i gomilu orangutana,
što je dokaz da sam Srbin, poreklom od majmuna.

Tolika istorijska pomama oko te, ljudske krvi,
što je, opet, dokaz br. 2:
na svetu ima više vampira nego ljudi.
A ona je tako blago kliznula niz usta epruvete,
kao žestina niz grlo.
Živeli,
Živeli!

I krv nije crvena, ko nam je prodao tu foru,
bordo je, braonkasta,
više liči na prijavu vodu nego na vino,
i ne zuji, i ne kaže vodovodno: klok-klok,
ona poluglasno vibrira,
kao beba u plodovoj vodi,
kao talasi, new wave rif.

Kako je onda smešna seoba krvi.
Davati ljudima svoje majmune, automobile, benzin,
izlučevine, lutke, zle misli, požude,
ulivati u drugog čoveka, kao u kloaku, pank rok,
to je baš bezveze,
al ajd' nekako i to,
ali uliti mu sopstvenu smrt,
uvaliti mu tako svoga Boga...
Ovako, sipneš mu rakijicu i nek' ide i krv i život i smrt.

A simbolisti bi napisali:
Krv je nebo u poslednjem otkucaju dana,
sa belim zrnica rasutim po njemu.
A Švjetlicki je pevao: krv je kečap!
A ja bih zapisao:
Brigade Rosse spremne su na juriš.

73

DOMPETI

Levičar sam,
a bela garda neka konzervira
nebesa i, po njima, zvezde,
a kečap treba izbaciti iz ishrane zbog povišenog holesterola,
a brigade...
Levičar sam, da,
crveno lakirani nokti plivaju mojim venama.

ŽIVOT I JA SMO KVIT

peti smit, majakovski

Zgodni anarhista,
sa krupnim klavirskim zubima,
maršal pojačalo
mu ugrađeno u grudi,
nezvan u crkvu i na svečane prijeme,
siledžija megafonskog grla,
prva rok zvezda, superstar.

74

UJAWO

Zna li Bog ritam revolucije,
ritam jedne pesme, bilo koje pesme,
a hiljade klinaca je đuskalo
sve do onog jutra
kada mu je iz džepa ispao stih:
Život i ja smo kvit!

Obukao je čistu košulju,
pogledao svet ispod oka,
ko Marlon Brando otkočio nagan,
prosuo svoje srce po horizontu,
i onda zavirio u rusku književnost,
u sve ono crveno, crveno i crno.

Genije je zbrisao da ga zbrisali ne bi,
šampion je šampion dok niže pobeđe,
sahrana beše ko poslednji kadar Vudstoka:
bez tona, pregorele ganglije,
žene su nosile crne pelerine.

A u očima anđela
Rusija beše pokisli manastir,
a u očima ljudi,
Rusija beše Lubjanka,
jer taj Bog je odlučio, taj Bog,
da sebi samom pomrsi konce.

PIJAN KO ZEMLJA I TREZAN KO ZEMLJA

tako je pisao švjedlicki

On trezan ko zemlja, ja – pijan ko zemlja,
pijemo kafu:

– Promena žene zahteva slavlje,
promena žene je zezanje – kaže

– kao doček nove godine,
rođendan i tako to...

Živeli, sa srećom neka je,
konačno si se ratosiljao bede,
podizhe šoljicu:

– Polinezija, brate!

– Jerusalem, brate!

Ipak, to nije tako prošlo:

bez ijednog stiha,

uz novi tik na vratnoj žili,

sa još nešto manje kose na temenu.

Slavi se, dakle, promena žene,

a on pijan ko zemlja, ja – trezan ko zemlja,

on, između vinjaka i piva,

ja između svađe s jednom i neizvesne budućnosti s drugom.

Piju kafu pijan ko zemlja i trezan ko zemlja,

pričaju o ekonomiji,

država ode u tri lepe, i slično.

Posle o ženama, pa o piću...

Dobro se drži, iako je pijan ko bomba,

nisam loš, iako sam napet ko bomba.

Prevrće nas očima neka za susednim stolom:

Beži, bre, nevoljo!...

75

DOMPETI

Sa plazme, intoniranje himne umrle države:
– Državna pamjat, državna pamjat, pevamo,
– Polinezija, brate!
– Jerusalim!,
sami smo na svetu,
više nemamo ni žena, ni države, ni novca, ni kafe,
pijan ko zemlja,
trezan ko zemlja.

BIĆE SVE U REDU

I opet pokušavam da sastavim dan,
a on se sve više raspada,
nema novca, ne mogu da radim,
živimo u krevetu,
a oko kreveta je fašizam,
živimo u krevetu,
alkohol i jutjub u našim žilama,
bez napora smo iskreni,
a naš krevet zavejavaju laži,
nema tu šta više da se kaže,
telefoni u rukama.
I samo ponavljamo:
Biće sve u redu,
i razbijeni displej:
Biće sve u redu,
i oronuli plafon i zidovi:
Ma, biće sve u redu.
I naši glasovi ne dopiru iz praznine prošlosti,
nego iz nepostojeće budućnosti,
Biće sve u redu!, iz daljine s nama peva Marli,
i ne boli me što nisi ljudsko biće,
za mene je i to poezija,
boli me što sam ljudsko biće,
jer sve što nestane nikada nije ni postojalo,
a sve to samo ovaj jezik stvara,
i sve to je uvek nedovoljno,
i mislio sam da sam preboleo modernističke metafore,
a iznova pristajem na nihiliranje,
iako i to nikada nije dovoljno,
i živim informacije kao živa bića,
živa bića kao holograme.

Ma, biće sve u redu,
zaludujem se zelenom digitalnom kišom,
zaludujem se viber-poezijom,
i ponekad vidim knjigu kao krevet,
ne ceo svet u jednoj knjizi,
već knjigu kao čitav jedan krevet,
jer:
svet je matrica,
a u krevetu su uvek
jedan čovek, žena i Bog.

SRBIJA

Tako lepo sam spavao. I ona je lepo spavala.
Tako lepo sam spavao. Spavala je kao zmaj.
I mir je vladao ovom državom
u kojoj klinци nose pištolje.
Mislio sam da im je to zamena za polne udove,
ali je mnogo gore.
Lepo sam spavao u državi
u kojoj su političari uzor muškarca,
a sveštenici uzor političara,
tako lepo smo spavali u zemlji
u kojoj živi narod jer građana nema,
u kojoj ne postoje godišnja doba.
Kako smo, mila, tako lepo spavali
u državi koja nema južnu granicu,
a na severu je okružuje električna žica,
u kojoj politički čas traje 24 sata,
u kojoj ima više policajaca nego stanovnika,
a život je pod hipotekarnom garancijom,
u kojoj je bitnije imati ajfon nego pameti.
I sanjali naš san:
sedimo na stepenicama,
pred nekom kućom,
a tvoja majka nam kaže:
Prehladićete se na tom betonu.

77

DOMPETI